

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla Molnár és Ferenczy Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Molnár István János ügyvéd 1072 Budapest, Rákóczi u. 42.) által képviselt felperes neve. (felperes címe) felperesnek dr. Halmos Péter ügyvéd (7621 Pécs, Mária u. 29.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen 80.140,66 USD valamint 20.175 Euró és járulékai megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2006. november 15. napján kelt 9.G.40.146/2003/44. számú ítélete ellen alperes részéről 45. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a kamat mértéke 2007. január 1. napjától 2,95 %.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 500.000 (ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság felhívására 900.000 (kilencszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes leszállított keresetének helyt adott, és vételár címén az alperest 78.289,46 USD valamint 20.175 Euró és kamatai megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a felek közt adásvételi szerződés jött létre, mely szerződésből eredő jogvita elbírálására az 1987. évi 20. számú törvényerejű rendelettel kihirdetett, az Egyesült Nemzeteknek az áruk nemzetközi adásvételi szerződéseiről szóló, Bécsben az 1980. évi április hó 11. napján kelt egyezmény (Bécsi Egyezmény) rendelkezéseit kell alkalmazni, hogy az alperes a felperes által leszállított árukat átvette, ezért azok vételárát a szerződés 53. Cikke alapján köteles megfizetni.

Az alperes beszámítási kifogását az elsőfokú bíróság alaptalannak találta. A visszáruval kapcsolatos alperesi beszámítási kifogással összefüggésben az volt az álláspontja, hogy az alperes nem bizonyította azt, hogy vevőitől történő visszáruzásra akár az áruk hibája, akár pedig az a tény vezetett volna, hogy a felperes az alperes állítólagos kizárólagos magyarországi forgalmazási jogát megsértette. Kifejtette, hogy a visszáru számlákban felsorolt áruk közül minőségi problémával összefüggésbe mindössze egy 2003. január 23-i 85.222 forint értékű visszáru számla hozható, amely azonban a perbeli termékekkel nem azonosítható, egyéb visszáru számlákból pedig arra következtetni, hogy ez az áru hibájával lenne összefüggésben, nem lehetett. Álláspontja szerint az alperes kizárólagos forgalmazói jogot a felperestől Magyarországon nem kapott, emellett azonban az sem nyert bizonyítást, hogy a felperes 2002. évben közvetlenül és nyomott áron értékesített volna az alperes által hivatkozott A. Áruháznak. Az alperesnek az általa kötött kereskedelmi megállapodások teljesítése során felmerült költségének a felperessel szemben kárként érvényesített beszámítási kifogásával összefüggésben az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az alperes nem bizonyította azt, hogy ezen költségek „elveszett” költségek lettek volna, hogy ezeket a megállapodásokat az alperes nem tudta teljesíteni, és hogy ráfordított költségek számára nem térültek meg. A felperesi hibás teljesítéssel és késedelemmel összefüggésben érvényesített 11.470.284 forint összegű alperesi kártérítési igénnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a felek a 2002. év eleji két szállítmány késedelmes és hibás teljesítése miatti igényeiket megállapodásban rendezték, mely megállapodás értelmében a felperes 11.300 USD összegű jóváírást adott az alperesnek, mely foganatba is ment. Kifejtette azt is, hogy e két szállítmánnyal kapcsolatos minőségi kifogások kapcsán alakult ki a felek között a minőségi kifogás rendjére vonatkozó gyakorlat, mely gyakorlatot a 2002. évi további szállítmányok, valamint a 2003. évi szállítmányok tekintetében az alperes nem követte, a felperes felé a hibás teljesítéssel összefüggésben felmerült igényét, költségét nem jelölte meg, a per során pedig nem bizonyította a felperes által leszállított áru értékcsökkent voltát, mely a Bécsi Egyezmény 50. Cikke alapján történő vételár leszállításra alapot adna. A késedelemmel összefüggő alperesi igényt is alaptalannak találta az elsőfokú bíróság, egyrészt késedelem hiányában, másrészt pedig azért, mert az alperes volt az, aki a leszállított áruk ellenértékének kifizetésével késedelemben volt, ez volt az oka annak, hogy részére a felperes a további árut nem szolgáltatott ki.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperest jelentett be fellebbezést, fellebbezésében részletesen megismételte az elsőfokú eljárás során már előadott ténybeli és jogi álláspontját, azt továbbra sem vitatva, hogy a felek közti adásvételi szerződés érvényesen létrejött, és hogy a felek jogai és kötelezettségeire a Bécsi Egyezmény rendelkezéseit kell alkalmazni, vitatta azonban azt, hogy az ügyleti képviselő és az alperesi beszámítási kifogással érintett körben az Egyezmény rendelkezései alkalmazhatóak. Álláspontja szerint az Egyezmény által nem szabályozott kérdésekben a felperes nemzeti joga, azaz a francia jog az irányadó, melynek tartalma tisztázásra nem került. Vitatta, hogy a felek közt a minőségi

kifogás rendjére vonatkozóan a Bécsi Egyezmény 9 §-a szerinti olyan szokás jött volna létre, amelyhez az alperes a későbbi igényjelentése során kötve volt, állította, hogy az elsőfokú eljárás során az általa felhozott tényeket, mind a hibás teljesítés, mind a késedelem körében bizonyította, illetve fenntartotta e vonatkozásban a korábban már előterjesztett bizonyítási kérelmeit.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, keresetét a másodfokú eljárás során pontosítva kérte annak megállapítását, hogy a késedelmi kamat mértéke jogszabályváltozás folytán 2007. évre vonatkozóan 2,95 %.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást helyesen, a bizonyítékoknak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint okszerű mérlegelésével állapította meg, azt a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás iratai alapján még az alábbiakkal egészíti ki:

Az alperes 2002. január 22-én írt levelében jelezte, hogy a kizárólagos forgalmazói jogokra vonatkozó szöveget rá kell nyomtatni a katalógusára, kifejezte reményét, hogy ez meg is történik. E levélre adott válaszában a felperes az alábbiakat közölte: „ebben az évben nem tudjuk Önök számára biztosítani a hivatalos exkluzivitás a GYL és Easy Line márkákra, mert az Önök cége nem foglalkozott komolyan ezekkel a márkákkal, és csak egyéves közös intenzív munka után írjuk alá az erre vonatkozó jogot”. Azt a javaslatot tette, hogy az alperes a katalógusokban a következő szöveget használja „a G. B. társaság ezennel megerősíti, hogy az GYL és Easy Line márkák hivatalos magyarországi forgalmazója a B. Kft”.

A felperes a 2002. január 23-án adott válaszában tudomásul vette az alperes levelében leírtakat. 2002. április 17-i levelében az alperes megismételte azt az igényét, hogy a desi/GYL/Easy Line termékek kizárólagos magyarországi forgalmazójává szeretne válni, melyre a felperes válasza az volt, hogy hajlandó az ügrről tárgyalni.

A 2002. év tavaszán a felperessel személyes találkozást kérő alperes igénye az volt, hogy a tárgyalásokon a cég képviselője J. M. úr is vegyen részt, ezt az igényét többször is kifejezésre juttatta.

A T. áruház 2002. május 28-án írt levelében közölte az alperessel, hogy az akcióban meghirdetett EVA számozásas bőröndöket számozár nélkül nem fogadja el, mert ez a fogyasztói megtévesztését jelenti. Kérte ezért, hogy a megfelelő terméket haladéktalanul szállítsák ki az áruházakba. Az alperes a felperessel e-mailben, majd pedig levélben a T. áruház reklamációját közölte, a felperestől a számozarak leszállítását kérte és azt, hogy az ezzel kapcsolatos költségeket a felperes állja.

Az EVA bőröndök számozár hiányával kapcsolatos alperesi levélre a felperes 2002. június 4-én válaszolt, és azt javasolta, hogy a számozarak és a szállítási költség 50 %-át a B. Kft., 50 %-át a DELSEY viselje, amint abban „N.tel” (az alperes menedzsere) telefonon megegyeztek.

A peres felek vezető menedzserei 2002. június 14-én találkoztak egymással, a találkozási emlékeztető készült, melyben Sz. M. vállalta azt, hogy az alperes által közölt szavatossági hibákról a cég vezetőségét tájékoztatja, és az ezzel kapcsolatos választ az alperes részére megküldi. Abban is megállapodtak, hogy a szállítással kapcsolatban protokoll készül, ami magába foglalja a rossz teljesítést, valamint az esetleges késéssel felmerülő kötbérigényt is.

Az alperes 2002. július 19-i levelére válaszolva 2002. augusztus 1-jén a felperes képviseletében Sz. M. közölte az alperessel a felvetett problémákkal összefüggő álláspontját azzal, hogy a végső döntést J. M. úr fogja meghozni.

A felperes 2003. június 13-án kelt levelében a 2003. évi első és második konténerrel kapcsolatban bejelentett alperesi kifogásokkal összefüggésben kárbecslést kért, problémás konténerként 500 USD jóváíró számla kibocsátását javasolta, melyet azonban a felperes nem fogadott el, azonban e konténerekkel kapcsolatban ismételt felhívásra sem terjesztett elő az alperes tovább részletes igény- és kárbecslést.

Pontosítja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását annyiban, hogy a T. áruházból származó visszáru kérelmek közül a 2003. január 16-i kérelem hivatkozik az áru hibájára.

Az így kiegészített tényállásból is helyes jogi következtetést vont le érdemben az elsőfokú bíróság, és a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által felhozott jogi indokokkal is nagyrészt egyetért.

Helyesen látta az elsőfokú bíróság azt, hogy a peres felek közti jogvita elbírálására a Bécsi Egyezmény rendelkezéseit kell alkalmazni. Kiegészíti e körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását azzal, hogy a Bécsi Egyezményhez a Magyar Népköztársaság fenntartási nyilatkozatot tett, az azt kihirdető törvényerejű rendelet 3. §-ában nyilvánította ki, hogy az egyezmény 11. Cikkének és 29. Cikkének vagy II. részének bármely olyan rendelkezése, amely megengedi az adásvételi szerződés megkötésének, módosításának vagy megegyezéssel történő megszüntetésének, illetve bármely ajánlatnak, elfogadásnak vagy szándéknak az írásbelitől eltérő más formában történő kifejezésre juttatását nem alkalmazható, ha valamelyik fél telephelye a Magyar Köztársaságban van. E fenntartási nyilatkozat ellenére sem volt szükséges azonban az eladó felperes hazai jogának tisztázása. A Legfelsőbb Bíróság a BH88/2006. szám alatt közzétett eseti döntésében is kifejtette, ha a felek adásvételi szerződésből eredő jogvitájára a Bécsi Egyezményt kell alkalmazni, de a Magyar Állam fenntartása miatt a formaszabadság elve nem érvényesülhet, a szerződés csak akkor lesz érvénytelen, ha a kollíziós jog értelmében irányadó - 1979. évi 13. számú törvényerejű rendelet 25.§ a) pontja alapján az eladó államának joga szerint - az adásvételi szerződés érvényességéhez e szerződés írásba foglalása szükséges. A szerződés érvényességének kérdésében tehát a francia jog volna az irányadó, amelynek tartalma e körben csak külön bizonyítással lenne

megismerhető, azonban a polgári eljárásjog szabályai szerint a bíróság hivatalból bizonyítást nem folytat le (Pp. 164. §). Ha a perben rendelkezésre álló adatokból a szerződés semmissége következne, úgy a bíróság az ebből eredő jogkövetkezményeket levonja, az érvénytelenség körében azonban külön kérelem és hivatkozás nélkül bizonyítás lefolytatására nincs lehetőség. Miután a felek egyike sem vitatta a szerződés érvényes létrejöttét, a szerződés érvénytelenségére nem hivatkozott, és e körben bizonyítást nem indítványozott, e szerződést az eladó joga, a francia jog szerint is érvényesnek kell tekinteni. Mint ahogy azt a már felhívott 88/2006. számú eseti döntésében a Legfelsőbb Bíróság is kifejtette, amennyiben a szerződés az eladó államának joga szerint szóban is érvényes, az adásvételi szerződésből eredő igényekre nem az eladó államának a joga, hanem a Bécsi Egyezmény rendelkezései az irányadók. Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felek közti jogvitát a Bécsi Egyezmény rendelkezései szerint bírálta el.

Abban is egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal, hogy a felek között az első két szállítmány átvétele és szavatossági kifogás bejelentése során kialakult olyan a Bécsi Egyezmény 9 §-a szerinti szokás illetve gyakorlat, amelyhez a felek kötve voltak. A kialakult gyakorlat pedig az volt, hogy az áru szűrőpróbaszerű ellenőrzése után az alperes a felperessel írásban a felismert hibákat közölte, majd az áruk részletes ellenőrzése után a felperes részére hibajegyzéket küldött fényképekkel alátámasztva, a hibákról szakvéleményt készített, ésösszezszerű igényét a felperessel szemben megjelölte. Ezt erősítette meg a 2002. június 14. napján felvett emlékeztető, melyben a felek megállapodtak abban, hogy minden szállítással protokoll készül, ami magában foglalja a rossz teljesítést, valamint az esetleges késéssel felmerülő kötbérigényt is.

Osztja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját, hogy a felek között kialakult gyakorlat az volt, hogy a felek menedzserei folytattak egymással tárgyalásokat, mindegyik fél által tudott volt azonban, hogy a döntés jogköre a cégek képviselőit, nevezetesen az alperes részéről J. M. urat illeti meg. Az alperes részéről ezért is fogalmazódott meg az az igény, hogy a személyes tárgyaláson J. M. is legyen jelen, valamint ezt támasztja alá az is, hogy Sz. M. a fax-váltások során több ízben is felhívta az alperes figyelmét arra, hogy a döntési kompetencia, a végső szó kimondása J. M. úr jogkörébe tartozik.

A fentiek előre bocsátása után a részletes alperesi igényekkel kapcsolatban a másodfokú bíróság álláspontja a következő:

Az alperes beszámítási kifogását részben arra alapította (36.915.017 forint erejéig), hogy a kereskedelmi partnereihez, nagyáruházakhoz kiszállított árukat ezek a felperes részére visszaszállították, mégpedig az áru hibája, illetőleg amiatt, hogy a felperes az alperest álláspontja szerint megillető kizárólagosság megsértésével az A. Áruháznak közvetlenül is nyomott áron szállított, ami a felperes termékeinek eladását megakadályozta. Teljes mértékben osztja a másodfokú bíróság e körben az elsőfokú bíróság által felhozott jogi indokokat. Hozzáteszi még a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által adott helyes indokoláshoz azt, hogy a

kizárólagosságot nemcsak hogy az alperes nem bizonyította, hanem a per iratai alapján, a kiegészített tényállásból is következően éppen ennek ellenkezője állapítható meg tényként a perben, mégpedig az, hogy a felperes kifejezetten, 2002. évben két alkalommal, valamint 2003-ban is a felperes tudomására hozta azt, hogy részére a kizárólagos forgalmazói jogot biztosítani nem tudja és nem is kívánja. Miután e tény bizonyítást nyert, így egyetért a másodfokú bíróság abban is az elsőfokú bírósággal, hogy e körben további bizonyítást lefolytatni arra vonatkozóan, hogy történt-e az A. Áruházban az alperes által állított nyomott áru értékesítés, szükségtelen volt.

A felperes további beszámítási kifogását arra alapította, hogy különböző áruházláncokkal, hipermarketekkel kötött megállapodásokból kára származott, mégpedig azért, mert nagyáruházak akcióikba az alperesi termékeket felvették, az alperes azonban kellő időre teljesíteni nem tudott. Ebben a körben is egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy az alperes nem igazolta az eljárás során azt, hogy a felperes késedelme, avagy hibás teljesítése miatt e kereskedelmi megállapodásokat nem tudta volna teljesíteni. E körben mellőzi a másodfokú bíróság a Bécsi Egyezmény 74. Cikkének felhívását, miután a beszámítási kifogás elutasításának oka a bizonyítottság hiánya, így a 74. Cikk alkalmazása már fel sem merül. Az e körben csatolt iratok között mindössze a M. Áruházról származó levél (16/C/8/a számú irat) volt fellelhető, amely a katalógusban hirdetett akciós áru leszállítását sürgette, azonban hogy a termék végül nem került leszállításra és hogy ez összefügg az alperesi hibás avagy felróható késedelmes teljesítéssel, bizonyítást nem nyert.

Az alperes beszámítási kifogását 11.470.284 forint erejéig arra alapította, hogy a felperes a szállításokat késedelmesen, illetve hibásan teljesítette.

A késedelemmel összefüggésben a másodfokú bíróság teljes mértékben osztja az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, e körben hozzáteszi még azt, hogy az alperes a felperesi számlák kifizetésével 2002. júliusától kezdve folyamatosan késedelembe volt, a felperes fizetési felszólításaira gazdasági nehézségeire hivatkozott. Az alperesi késedelem miatt pedig a felperes jogszerűen függesztette fel saját kötelezettsége teljesítését az Bécsi Egyezmény 71. Cikk (1) bekezdésében írtak szerint.

A szállítmányok hibájával kapcsolatban és ezzel összefüggésben felmerült alperesi kár és ezzel kapcsolatban beszámítási kifogás körében is osztja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi álláspontját. A megállapított tényállásból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a felek a 2002. év eleji kettő szállítmánnyal összefüggésben a hibás teljesítésből és késedelemből eredő alperesi követelés tekintetében megállapodtak, ezt az alperes sem vitatta. Külön megállapodtak a felek a T. áruházba szállított számszár nélküli bőröndökkel kapcsolatos kárigénnyről is, ahogy azt az elsőfokú bíróság is rögzítette. Az alperes e körben a T. áruházba szállított számszár nélküli bőröndökkel kapcsolatba a számszárak fuvar költségét kívánta kárként a felperesre áthárítani, azonban az

irányadó tényállás szerint a felperessel kötött megállapodásban a 2002. év eleji szállításokkal kapcsolatosan további kárigényről lemondott, kivéve a T. áruházból történő kilistázás költségét, valamint a forgalomkiesésből eredő kárát. A joglemondás tehát e kártételekre nem vonatkozott, a fuvarköltség azonban olyan tétel, amellyel kapcsolatban további igényt az alperes a joglemondás miatt, a 2002. június 10-i megállapodásra figyelemmel nem érvényesíthet.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a 2002. év végi és 2003. évi szállítmányokkal kapcsolatos minőségi kifogások előterjesztése során a felperes a tényállásban a fentiekben már részletezett, kialakult szokást, illetve gyakorlatot nem tartotta be. A DE 003515 számú szállítmánnyal kapcsolatban az alperes arra hivatkozott, hogy az EVA szetteken nincsenek EAN kódok, azonban mint, hogy azt az elsőfokú bíróság rögzítette, a felperes külön felhívására sem jelölte meg azt, hogy ezzel kapcsolatban a felperes felé milyen költségigénye van. Nem tett az alperes a 2003. évi szállításokkal kapcsolatban sem a felpereshez olyan szavatossági igénybejelentést, az alperes külön felhívására sem, amely a hibák pontosa felsorolását, a hibás termékek arányát, a hibákkal összefüggő kárösszeg megjelölését tartalmazta volna, ezt fényképekkel, szakvéleménnyel vagy bármi egyéb módon alátámasztotta volna.

A fenti körülmények között az alperes által tett bejelentések csak olyan az általánosság szintjén mozgó kifogások, konkrét igény megjelölése nélküli felszólalások voltak, amelyekre vonatkozóan esetlegesen tett felperesi ajánlatokat sem lehet a felperes részéről hiba, avagy tartozás elismerésnek tekinteni (pl. 500 USD/konténer jóváírására tett javaslat).

Az alperest terhelte e perben annak bizonyítása az általa a termékek hibája miatt érvényesített kárigény tekintetében, hogy kára merült fel, a felperes hibás teljesítése, mint károkozó magatartás és a kár bekövetkezésének ok-okozati összefüggése fennáll, amely a perben eredményre nem vezetett. Az alperes e körben érvényesített kárigénye a csatolt javítási, illetve anyagbeszerzési számlák szerint a termékek javításával összefüggésben felmerülő költség volt, a csatolt számlákból azonban nem beazonosítható az, hogy egyáltalán felperesi termékek javítása történt-e meg, ha igen akkor ez konkrétan mely szállítmány, mely árujára vonatkozik, az áruk mely részét érinti, azaz hogy mennyiben áll fenn az okozati összefüggés a felperes által csatolt számlák szerinti költség felmerülése és a felperesi hibás teljesítés között.

A felperes a Bécsi Egyezmény 50. Cikke szerinti igényt, mely az áru árának csökkentésére vonatkozott volna a hibás termék és teljesítés arányában, az alperes a felperes felé sem a pert megelőzően a szállítmányok megérkezése után, sem pedig a per során nem terjesztett elő, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is kifejtette.

Az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a fenti kiegészítésekkel a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal a pontosítással,

hogy a kamat mértéke jogszabályváltozás miatt 2007. január 1. napjától kezdődően 2,95 százalék.

A fellebbezés sikertelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles a felperes részére másodfokú perköltséget fizetni. A feljegyzett fellebbezési illetéket az alperes az Itv. 64.§-ára tekintettel a Kmr. 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles az államnak megtéríteni.

P é c s, 2007. szeptember 12.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró